

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LOS CELOS DE UN SULTAN.

ORIENTAL.

N aquell temps en que als moros que treballaven los deyan de la mà negra, y 'ls que las tenian brutas portaven guants y no se 'ls veyan, vivint a expensas dels pobres infelissos que 's gastaven del fetje, en un país, molt semblant als països de vano, hi vivia un Sultan escaransit y fastiguejat, ajessat tot lo sant dia sobre una otomana, passant maquinalment un rosari de sigrons (*garbanzos*) y murmurant en lloch de las *Avos Marias* de la xusma cristiana aquell adagi tan antich y sapigut y no per aixó méns oportú que 'ls altres: «*Afartam y digam moro.*»

Quatre odaliscas més ó méns engrescadoras l' hi ventan las moscas, que imitant als pretendents d' empleos, lo rodejan. Quatre ventalls renovan l' ayre perfumat ab los olors de cigarrillo de oficina.

Los quatre ventalls duhen los següents lemas: Amadeo de Saboya y dessota las xifras del Sultan: A. Y. D. M. (*Afartam y digam moro*).—Restauració: A. Y. D. M.—Constitució de 1869: A. Y. D. M.—Constitució de 1876: A. Y. D. M.

Als peus del Sultan Salagasta —que aixis s' anomena— hi ha una quinta odalisca, qu' es de totes la més maca. Porta una mordassa a la boca, té las mans agarrotadas, mostra grillons als peus y llágrimas als ulls. Lo ventall qu' empunyava no per ventar al Sultan, sinó segons contan las crónicas, per esquivar a certs borinots que designan desgracias, jau per allí terra a poca distancia d' ella mostrant lo següent lema: República: A. Y. D. M.

Las quatre odaliscas ventan ab més ó méns brillo ab més ó méns ànima; la quinta plora y suspira.

De las quatre que ventan, la del ventall de la Restauració y la del ventall de la Constitució de 1876 son sens dupte las més ben portadas, las més rodaxonas, las favoritas de Salagasta. La del ventall Amadeo de Saboya sembla una momia; la del ventall Constitució de 1869 cada dia 's vá decandint. ¡Pobre xicot!

Salagasta avants de ferse moro vá engendrarla... y avny desconeixent la véu de la sanch la repudia ab una crueltat que contrasta ab lo mimo y lo carinyo qu' en l' época de la desgracia l' hi tenia.

En cambi la del ventall de la Constitució de 1876 disfruta de las sévas preferencias, sense consideració a que avants de pertanyeli era la favorita del seu rival, lo jefe de una kábila enemiga, anomenat Beni-Bánovas... y alguns fins diuen que la seva filla.

No hi ha qu' estranyarho. Lo Sultan Salagasta ha

sigut sempre un home capritxós y molt aficionat a las mudansas... Com a bon musulman es envejós, y la ditxa del vehí l' hi fá denteta.

S' estava un dia en la glorieta del jardí de Palacio: cantavan las granotas com los oradors de la majoria, los peixos nadavan pel sortidor muts com los diputats de la majoria que no parlan y 'ls grills atronavan l' ayre embalsamat ab son *rich rich*, aspiració suprema de tothom que en l' imperi de Salagasta arriba a pescar algun empleu.

La Sultana Fátima Bánovas, sense ventall ni res, desfet lo cinturón, soltas las trenas, s' havia assegut sobre 'ls genolls de Salagasta.

—Ratolí de l' ànima méva, l' hi deya, que ab aquest túpé que 't surt sobre del front me fás doïssas pessigollas, cada cop que jugant me 'l ficas a l' orella... ¿m' estimas de debò?

—Vaya unas preguntas més bestias, responia 'l Sultan... ¿Qu' es lo que no hi deixat per tú? ¡salamera, més que salamera! Pares, germans, amichs de tota la vida, la religió que professava, las ideas que tenia... tot, méns la cassusa, que de aquesta no me 'n puch despendre.

—Y donchs ¿per qué no fas una cosa? Perque no despatxas a las otras odaliscas? ¿Que 'n tens de fer si tampoch no las estimas? Envíalas a paseig, Salagasta del meu cor... Aquella Lliberata amordassada 'm fá llástima; la Amadea 'm fá nosa, la Alcolea 'm fá por... Enhorabona que 't quedis la Saguntina, que al capde-vall es una bona cuynera, que si 't venta a tú també venta 'ls fogons y tréu uns guisos molt ben ensopegats; pero ¡ay! l' Alcolea... l' Alcolea... Mira, un dia no 'm podré contenir y capassa seré d' esgarra-parla.

Y al dir aixó Fátima Bánovas obra 'ls dits com una gata y ensenya las unglas afiadas. Los grossos llabis de Salagasta se contréuen. Lo sultan somriu.

—Tonta... més que tonta... exclama. No 'n dormis cap mal só y deixa que las cosas continuhin com fins are, que més segura pots estar de mon amor tenintlas totes quatre aquí, que a casa de un altre las vegeis... ¿Per qué vaig enamorar-me de tú, sinó per véuret en mans de Beni-Bánovas?... Pensa que lo mateix succehiria ab ellas... Si a la Lliberata, avuy tan aburrida, la veyés favorita de aquell moro que fá tant grans discursos y porta gorro-frigi per tot dia; si la Alcolea tornés a caure en mans de aquell militar vell que du la Torre per divisa, m' encegaria al veure 'ls felissos ab ellas, y al contemplarlas en mans de un altre, deixaria de volerte a tú per estimarlas...

—¡Calla!... ¡Calla!... Per Alá... No parlis de aquest modo.

—Que vols ferhi. Jo soch aixis. Las ditxas agenas me fan mal d' ulls, Fátima.

—¿Sabs lo qu' ets Salagasta?... Un sabatassas.

—Potser sí... pero no hi puch fer més...

—Donchs mira: ja eè lo que haig de fer perque m' estimis... diu rihent la Sultana; tornarme'n ab en Beni-Bánovas.

—¡Ni per broma! exclama Salagasta agafantla per las munyecas ab tanta forsa que l' hi capola 'ls ossos.

Fátima llansa un crit de dolor y cau desmayada.

Salagasta la deixa ab lo cap sobre un gerro d' aúf-

brèga, y després de tocar l' ase 's retira murmurant: —A las mévas favoritas, las tracto aixis quan las estimo.

Los eunucos del palau de Salagasta s' emborratxan. Han pogut arribar al rebost y han estroncat la bota del recó.

Salagasta té migranya, y guarda lliit: l' harém está obert de bat a bat. Las favoritas s' aprofitan.

Lliberata, ab grillons y tot tréu lo cap per la finestra de llevant y 's troba 'l caballer del gorro-friji que la deslliura, y sense fer gayre romanos se l' emporta.

Per la finestra de ponent, lo militar vell de la Torre y Alcolea fan petar la claca. Pochs moments després, montats en un mateix caball, fugen al galop, perdent de vista desseguida lo palau de Salagasta. Amadea no té amant; pero fuig també per la mateixa finestra cansada de un Sultan tan bestia; y la Saguntina, al entrar a la cuyna, veient que 'ls eunucos tot fent broma l' hi han trencat tolas las ollas, toca pirandó, perque l' amo no la renyi.

Fátima s' ha quedat sola al palau mitj malalta del tostorro que vá rebre al caure d' aquell modo sobre 'l test de aúfrega del jardí; pero al sentir la gresca dels eunucos, se lleva per donals un rapa-polvo, y 's troba ab la espantosa novetat de que las odaliscas han fugit tolas quatre de la gabia.

—¡Ay de mi exclama plorant llágrimas amargas; que las donas del Sultan tornan a ser ab los seus flavios corresponents per excitarli 'ls zelos, y deixarme a mi sola l' aburrida. La seva furia sobre mi 's descarregará; lo seu amor sobre ellas... Beni-Bánovas ¿per qué no vens a deslliurarme? ¿Per qué no m' arrances de las mans despiadadas de aquest bárbaro sense entranyas ni entre-telas?

Qui del llop parla... Beni-Bánovas era espavilat: tenia espias per tot arréu y habent rebut noticia de la borratxera dels eunucos, vá determinar presentarse furtivament al palau de Salagasta.

Al entrar anava sol: al sortir s' enduya a Fátima desmayada entre 'ls seus brassos.

Y contan las crónicas que l' endemà al despertar lo Sultan Salagasta, y al trobarse a tots los eunucos dormint la mona encare a las portas del harém desembrassat, vá pujarli un ram de sanch al cap y un glop de bilis als llabis tant de repent, que vá caure ferit de ira y de zelos espeternegant sobre una otomana.

Y mentres cridava ¡socorro!... ¡assistencia!... ab véu ofegada, roncavan los eunucos com si formessin una gran orquesta de contrabaixos. P. K

UN NOU CATECISME.

ORTAT de la santa intenció que caracteriza a aquesta gent, lo bisbe de Segorbe ha modificat la doctrina cristiana, introduhinthi certas preguntas y respostas que a n' ell l' hi haurán semblat oportunas.

La idea m' ha agradat. Tant es aixis

que donanhi voltas, hi acabat per fer un catecisme nou, flamant, y, sobre tot, plé de vritats com lo puny.

Aquí 'ls dono 'l fruyt de las mévas meditacions, en forma de diálech entre un capellá y un feligrés.

PREGUNTA.—¿Qui es Dèu? *

RESPOSTA.—Un sér puríssim, perfectíssim, etc., etc., que una vegada vá baixar á la terra y vá treure del temple, á xurriacadas, á una colla de gent que l' havian convertit en una casa de negoci:

P.—¿Quina es la verdadera religió?

R.—Pels catòlics la catòlica; pels grechs la grega; pels moros la de Mahoma, y per la gent honrada la rectitut, la justicia y la rahó.

P.—¿Qué es un capellá?

R.—Un encarregat de salvar las ánimas, que devegadas agafa un trabuch y se 'n vá á la montanya á rompre l' ánima á tothom qui troba.

P.—¿Qué es l' infern?

R.—Un lloch hont las ánimas son rostidas sense compassió.

P.—¿Quinas son las ánimas que hi van?

R.—Las d' aquells homes que no tenen prou diners per pagar un bon funeral y ferse dir missas.

P.—¿Qué son los manaments de la ley de Dèu?

R.—Una colecció de preceptes molt bonichs, que molts d'ls que 'ls predicen no 'ls segueixen.

P.—¿Qué es fé?

R.—Creure que un toca lo que no toca, y que un no véu lo que véu. Més bèn dit: tenir moltas tragaderas.

P.—¿Qué es esperansa?

R.—Confiar que Carlos seté será rey d' Espanya; ó, lo qu' es igual, somiar truytas.

P.—¿Y caritat, qué es?

R.—Conquistar á alguns cándidos perque deixin los sèus bèn a l' Iglesia, y repartirlos guapament entre quatre societats religiosas y quatre butxacas sacerdotals.

P.—¿La castedat es una virtut?

R.—Sí pare; pero es precis no tenir majordona ó sinó no hem fet res.

P.—¿Ser pobre es una virtut?

R.—No pare: es una plepa que 'ls capellans procuran treuresela de sobre.

P.—¿Quants son los dons del Esperit Sant?

R.—Cap; l' Esperit Sant no t' don: es demócrata.

P.—¿Qu' es amor al próxim?

R.—Fundar societats, verbi gracia com la *Juventut Católica*, pera donar disgustos als bisbes y arreplegar dots de noyas per medi de casaments bèn combinats.

P.—¿Qu' es la confessió?

R.—Pendre alguns polvos, ferhi petar algunas bacaynas y sembrar la maranya entre las familias.

P.—¿Qué significa aixó de las *Hijas de María, La Reparadora* y otras asociaciones análogas?

R.—Una manera com qualsevol altra d' arreplegar pistrinchs: moltas gotas fan un ciri; moltas pessas de dos fan cents duros.

P.—¿Quina conducta s' ha d' observar pera ser un bon religiós?

R.—No fer res de lo que fan los que diuen que ho son.

P.—¿Qu' es una professó?

R.—Una escusa pera anar á lluhir lo garbo y empastifar los carrers de cera.

P.—¿Qu' es un convent?

R.—Un cementiri de morts-vius, ó de vius-morts, ó de cosas pitjors.

P.—¿Qué son las excomunions?

R.—Unas repulsas que 'l clero dona á aquell que las hi canta massa ciaras; per exemple, LA CAMPANA DE GRACIA.

P.—¿Quin efecte fan aquestos anatemas?

R.—En las personas las hi millora la salut: en los periódichs los hi aumenta las suscripciones.

P.—¿Subsistirá sempre la religió catòlica, apostòlica, romana?

R.—Sembla que sí; pero no será pas perque 'ls capdres no fassin tot lo possible per tirarla á terra.

P.—¿Qu' es lo millor que podriam fer en aquestos moments?

R.—Plegar.

*

Y aquí plego jo també: un altre dia continuarem.

FANTÀSTICH.

o estranyin que no 'ls parlém de certas cosas, de las quals se 'n han dit tantas...

Lo *Liberal* ha publicat uns versos del *romancero* y 'l govern l' hi ha aplicat la ley de imprenta, demostrantli que no está per *romansos*.

Lo *Globo* ha publicat un article titolat *Los zelos de una sultana* y 'l fiscal de imprenta n'

hi ha dedicat un altre titulat *La denuncia del Globo*.

No estranyin, donchs, la cautela de la CAMPANA.

Fins un empresari de teatros que volia posar lo drama de Victor Hugo: *El rey se divierte*, l' ha tret del repertori, per evitar que 'l govern no 's divertís ab ell.

L' Alcalde de Manresa, los regidors de Manresa y tots los que á Manresa manan, son devots confreres de la confraria del rey del As d' oros.

Y 'ls pobres liberals gemegan y sufren.

Basta que aquells carlinassos s' hajan disfressat de constitucionals, perque 'l govern los mimi, 'ls consideri y 'ls donga carta blanca.

En Cánovas vá inventar la frasse *Las honradas masas*.

Y 'ls sagastins per ser pitjors que 'ls canovistas agafan aquestas *massas* pèl mànec y aixafan lo cap dels liberals manresans.

Dos grans d' Espanya ván anar á desafiar al director de *El Liberal* ab motiu de la publicació de un suelto, que no 'ls deya res á n' ells.

Resposta del director del *Liberal*:
—Quan portin autorisació de la persona que s' ha donat per aludida, llavors me posaré á las sèvas ordres.

La contestació que hauria donat jo, hauria sigut molt distinta.

—¿Y vostés son grans d' Espanya?... ¡Criaturas!

Carvajal ha apoyat una proposició sobre l' estat de Jerez, demanant que un comissari del Congrés passí á aquella comarca á arreglar las diferencias entre amos y treballadors.

Quan en Carvajal parlava, no hi havia més enllá de dotze diputats en lo saló de sessions.

Naturalment, aquestas cosas no interessan gota als pares de la patria.

Si en lloch de parlarse del estat de Jerez s' hagués repartit targetas pèls toros, de fixo que al Congrés hi hauria hagut empentas.

Un periódich conservador publica 'ls següents datos històrics:

«Pere III de Russia era un grech refinat y decadent, una especie de Heliogábalo moscovita; Catarina II una Messalina; la cort de Sajonia un escándol; lo rey de Portugal vivia ab l' abadessa de un monastir; Matilde de Dinamarca llicenciosa fins al últim grau; Fernando de Napolis dava trista celebrat al Parch de Sant Leucio; los electors de Hannover ván ferse famosos pèl mateix; pero 'l més inmoral de tots sigué Frederick de Prussia.

«Fins Lluís XV que comensá 'l sèu reynat de una manera moral y honrada, mantenintse espós fidel des de 1725 á 1738 y amable enamorat de la sèva esposa Maria Leczinska, dihent que no hi havia dona més hermosa que la reina, fins Lluís XV repetim que de debilitat en debilitat arribá á reflexar lo tipo més acabat de la corrupció general, deixant al mon com á recort los excessos més inconcebibles del famós *Parc aux Cerfs*; Lluís XV que en impuresas deixá endarrera á Lluís XIV y la sèva Cort, completá 'l quadro trist de las monarquias y... etc., etc.»

Aixis s' explican los periódichs conservadors. Y la CAMPANA copia y calla.

Lo mateix periódich reproduheix aquestos versos del *romancero*:

«Muchos daños han venido de los reyes que se ausentan, que apenas han calentado la corona en la cabeza.»

Y la CAMPANA fá lo mateix: copia y calla.

Noticias de Cuba aseguran que la cullita de sucre aquest any es molt mermada.

Bè ¿y qué 'ns contan á nosaltres? ¿Qué 'l sucre anirà més car? Tant se val.

Aixis com aixis, densá que en Sagasta governa, apenas ne gastém. Ja 'n tenim prou ab las *dulsuras* de la situació fusionista.

Un diputat preguntava á n' en Sagasta:

—¿Passa res de nou en lo país?

—Res enterament, responia l' home del tupé: tot marxa bè, molt bè, renebè.

La sopa del presupuesto fá dir aquestas paraulas: los conservadors las deyan en los temps que governavan.

Lo govern podia nombrar 550 arcaldes de Real Ordre y 's contentará nombrantne no més de 70 á 80 en las poblacions que passen de 20,000 habitants.

¿Quin govern més generós! ¿Veritat?

Calculin: per tot arréu los sèus amichs han guanyat las eleccions si 's plau per forza... y en lloch de nombrar ell mateix los arcaldes, contrayent compromisos y promovent disputas, deixa que 'ls sèus amichs los nombrin.

A n' en Sagasta, hasta en lo moment en que sembla que vol fernes un benefici, se l' ha d' examinar detingudament per descubrirli la qua. Totas las sèvas cosas portan quas.

Beco del presupuesto, se l' hi han de dir aquellas frasses del quènto del Beco:

—No 'm fums Beco, que 'ls vull ferrats.

Los polítichs de Madrid se diverteixen. Segons deixan entreveure á un cert ministre, anant á fer una passejada á fora, varen mantejarlo igual que á Sancho Panza.

—¿Qui será 'l ministre mantejat? preguntava un curiós.

—No es necessari dirho.... Basta que la cosa fassi gracia.

—Vaya si me 'n fá.... Y sobre tot si al mantejarlo ván proceder ab justicia.

CARTAS ESQUERRANAS.

D' AQUÍ A MADRID.

Sr. D. Pep Panxaplena. Distingit y noble amich: Dispénsim si avuy l' hi escrich mitj mort de gana y de pena.

Vosté ja recordará que fá un parell de setmanas vaig enviarli algunas planas pariantli molt net y clá.

La resposta no ha vingut, ignoro per quin motiu, ja que se que vosté es viu y 'm consta bè que no es mut.

Hi esperat ara y després tot pensant: ¡Demá será y avuy, cansat d' esperá, no hi pugut aguantar més.

Si senyor; la calma s' romp. Parlém francament: ¿Qué fem? ¿Qué pujém ó no pujém?

¿Qué som poder ó no 'n som? ¿Quin dia s' acabarà aquesta horrible quaresma que 'ns ha fet ja perdre l' esma ab lo sèu pujá y baixá?

Quan varem fundá 'l partit, ¿sab vosté lo que vá dirme? «No 's queixará de seguirme....» serém poder desseguit.

«Combinin á la carrera «comités aquí y allá, «y quan pujém, pescará «un empleo de primera.»

Y vaig ferho, si senyor; vaig ferho tal com m' ho deya, propagant la sèva ideya y pensant en lo turró.

Per tot arréu predicava que 'l partit era molt bó, que faria aixó y alló...

¡qué ho sè 'l que m' empastifava! Molts, sentint lo mèu reclám, me següan com llagstas, pues may faltan entusiastas quan s' hi véu algo per l' am.

Y entre vivas y alegrías, —¿Pujém?—Tothom preguntava, y jo á tothom contestava: —Sí; dintre quatre ó cinch dias.—

¡Ayl Los dias han passat; hem cridat, hem corregut, y la fusió no ha caigut y la esquerra no ha pujat.

A cada moment se 'm diu: —¡Ara, ara; tingui confianzas!— Es dir, no més que esperansas, y d' aixó, amich, no se 'n viu.

Aquells que vaig conquistar m' empaitan continuament, y jo, molts cops, francament, ja no sè que contestar.

¿Comprén bè la posició en que 's déu trobá avuy día, lo desditxat que 's refra d' un cambi de situació?

¿Cóm lo salvo aquest desastre? ¿Cóm me l' espolso aquest llot? ¿Cóm m' ho arreglo?... Y sobre tot; ¿Cóm ho faig per pagá al sastre?

Ni ficantme sota terra puch arribá á descansar... ¡Tant que hi comprat á pagar quan puji al poder l' esquerra!

¡Ah, no, no! Es indispensable sortir d' aquest embolich, perque aixó, l' hi juro, amich, es tremendo, insoportable...

Sempre ab la esperansa viva, sempre tocantho ab la mà, sempre ab lo ¡demá... demá!

y aquest demá may arriba. Trégum d' un cop del suplici

d' aquesta vida arrastrada,
y d'ignim d' una vegada
si m' haig de ficà al Hospici.
La ilusió ja se m' asseca,
la bossa agota 'ls recursos...
¡Prou paraulas! ¡Prou discursos!
¡Obras, obras! ¡Teca, tecal
¿S' acabarà aviat això?
¿Vol dir la vritat sincera?
Aixís al ménos ho espera
son amich Pau Massabó.

Per la copia:
C. GUMÀ.

SENMANA de pelegrinació. ¡Pelegrins á Lourdes! han cridat los neos, y després de algunas barallas entre carlins y mestissos, en que 'ls uns han insultat desde *El correo catalan* y 'ls altres han respost desde la trona, dilluns van marxar cap á Fransa de quatre á cinc-cents pelegrins, ben preparats, ben equipats y ben provechits d' esperit religiós y d' esperit de xaretlo. Durant tot lo camí van anar cantant tres ó quatre coros, sent d' advertir que quan los acabavan, tornavan á comensar.

Fins los pals del telégrafo van agafar migranya.
* * *
—Pero ¡perqué héu de cantar de aquesta manera? preguntava la mare de un pelegri al seu fill.
Y aquest fent l'ullet l' hi responia:
—No véu que cantant tots, no se sentirán los xiscles de las pelegrinas quan passém los túnels?

L' Emperador de Russia ha condecorat al Duch de Montpensier ab la créu de Sant Andréu.
Mirin, donchs si jo arribo á emperador, á tots los que assisteixin á la méva coronació haig de condecorarlos ab la créu de Sardanyola.
Per algo soch adelantat de ideas. Sant Andréu es massa á la vora de Barcelona.

Tarifas del Ajuntament de 'n Riús y Tauler:
«Para derribar un tabique, pagará cada propietario 200 pesetas.»
Pregunta: ¿Y per derribar á un Ajuntament?
Resposta: Bastará que l' Ajuntament publiqui unas tarifas com aquestas.

En una causa de judici oral:
Lo fiscal demana 10 anys de presó per l' acusat.
Al acabarse la vista, l' President pregunta:
—Acusat ¿té alguna cosa que observar?
—Sí, senyor president... Crech que l' senyor Fiscal es massa generós... Sempre veig que demana pèls altres. Y 'm sembla á mi que ja fora hora de que demanés alguna coseta per ell...

Temps endarrera van robar una má á la imatge de Santa Teresa de Jesús que 's venera á la capella de Avila.
Y are 'ls devots han obert una suscripció per comprarli una má d' or.
Ja 'm figuro veure la cara dels lladres, quan vegin aquesta má de metall de fer cinquenas.
A la ocasió la pintan calva: á Santa Teresa la pintan manca.

Aquest dia vaig veure un diputat mut que ha vingut á visitar als seus electors.
Un president de Comité l' hi tiraba en cara que no hagués badat la boca en tota la legislatura.
—¿Y qué saben vostès?
—Ay, ay: cada dia hem mirat lo *Diari de sessions*, y no hi héu trobat res de vosté, res enterament.
—¿Y això qué? Vostés que diuhen que no hi badat la boca, sápigam que mentres los demés feyan discursos, jo hi badallat sempre.

Los inglesos tenen zelos del Canal de Suez, y volen construirne un' altre per ferli la competència.
Diálech del *Charivari*.
—¿Un altre canal?... diu lo Khedive tot extranyat á un oficial inglés que l' hi demana autorisació per construhirlo.... Me sembla que dos canals no podrien viure.
—Deixins fé á nosaltres.
—¿Qué farián?
—Ab la terra que treuriam del nostre, tapariam l' altre.

Los números del *Globo* que duyan l' article *Los celos de una sultana* se venian á 5 y hasta á 10 duros.

Un periódich de Madrid assegura que 's tractava de incluír lo periódich denunciat en la lista de valors que 's cotisan á la Bolsa.

* * *
La *Gaceta de Cataluña* proposa una combinació: Si l' article del *Globo* 's cotisar á 10 duros, imprimintlo darrera de las láminas del paper de la Déuda, la cotisació qu' está á 66 pujará á 76.
¡Semb'a impossible que 'l govern no atini en aquestas cosas!

Lo rey del As d' Oros ha fet príncep á n' en Necedal. Qu' es lo mateix que si jo l' hagués fet millonari.
En cambi, jo, usant de las facultats que 'm concedeix lo mèn capricho, tinch l' honor de nomenar ximple, gamarús y sabatassas de primera classe al rey del As d' oros.

Llegeixo en un periódich.
«Se afirma también que antes del 15 del próximo Julio dejará de ser mayordomo mayor de Palacio el duque de Sexto.»
¿El Sexto?...

Ha arribat á Barcelona 'l gran corredor aragonés, rival de Bargossi, Mariano Bielsa (a) Chistavin. Posa á ca l' Estevet y diu que 's desafiara á corre ab qual-sevol que se l' hi presenti y vulga fé una posta.
Acepto, ab permis del fiscal de imprenta, y ab una condició.
En Bielsa s' ha de deixar engastar á l' esquena lo número del *Globo* que dú l' article *Los celos de una Sultana*.
Y 'l que l' hi correrá al darrera no seré jo; seré 'l fiscal de imprenta.
Jo m' hi jugo tot lo que vulgan que á la primera volta ja l' haurá atrapat.

Un eco de Madrid:
—Hi demanat un empleo ¿y saben que se m' ha donat? Un desaire. Estich resoit á moure un gran escándol en lo Congrès. Ja veuréu, que obri la boca.
Aixó ho deya un diputat de la situació.
—Guárdate 'n, l' hi responia un ministerial satisfet. Los diputats de la majoria no hem de obrir la boca sino per menjar.
—Donchs per aixó estich tant cremat: á mi me la fan obrir per badallar no més.

L' Abascal ha donat un xellis als ministres constitucionals.
Lo Conde de Xiquena pensa donarne un' altre als ministres centralistas.
A la fonda Abascal voy donde probaros espero, que si vos sois *banquetero*, *banquetero* también soy.

Un jove, després de pendre café, crida al mosso y l' hi dona una pesseta falsa.
Lo mosso després de mirársela:
—¿Qué 'm dona aquí? ¿Qué no véu qu' es tota groga?
—Jo 'n tinguéu un sach, respon lo jove.
—¿Sí, y que 'n faria?...
—Me las vendria á pés de llautó.

En un poble de Catalunya hi havia un capellá que veient que s' acabava la quaresma, y ningú havia anat á confessar, féu un sermonet al péu del altar, dihent:
—Homes, donas y noyas: espero que vindréu tots al confessorari aquesta última senmana de Quaresma. Demá dilluns, dimars y dimecres que vingan los homes; dijous y divendres las donas, y 'l dissapte poden venir las dozellas que 'ls hi daré una bona apretada.

—¿Reparas qu' está trist D. Pancho? ¿Qué no l' hi van bè 'ls negocis?
—No sé, noy. La causa de sa tristesa déu ser un' altra.
—¿Vols dir?
—Si desde que ha estat á la Habana...
—¿Qué!
—Que ha portat ideas molt *negras*.

Ultims moments de un condemnat á mort:
Lo capellá al pacient.—¡Animo, fill meu!
Lo pacient.—¡Ay, estich defallit!... Hauria de pendre alguna cosa...
Lo capellá.—Deixéuvos de pendre: dintre de uns quants minuts esmorsaréu ab los àngels.
Lo pacient.—Donchs miri, fássem un favor: passi endavant y digni que parin la taula.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Villa-fran-ca.*
 2. ANAGRAMA.—*Orgas-Sogra-Gosar.*
 3. LOGOGRIFO-NUMER. CH.—*Re-pú-bli-ca.*
 4. TRENCA-CLOSCAS.—*Angel Masini.*
 5. GEROGLIFICH.—*Qui no té ou té colomins.*
- Han endevinat totes 5 solucions los ciutadans Pere Vert y Nicodemus; 4 J. M. F. de Petits, Sastre y Parroquia y Pau de las Orgas; 3. Un de Ribas; 2. Ciutadá Pirandó y Dos liberals; y 1 no més, Un Maquinista de Barco.

XARADA.
Ja las distancias honestas
s' han abrrasat carinyosas.
Los reys ¡qué n' han vist de cosas
á Madrid en eixas festas!
¡Dos-una de inconseqüencias!...
¡Dos-hu-invers tant embrollat!...
¡Fins Hu-tres-invers posat
fins ell, fent mil reverencias!...
Fins ell, en l' estancia real
ab l' esquena doblegada,
daba 'l primer caparrada
com un cortesá Total.
Enlluhernat ell no ha vist res,
ni 'l parlit, ni 'l país que 'l mira:
aquell que així sens fé 's gira,
lo despreci 'l tomba al tres.

NARCÍS PRATS.
MUDANSA.
Pegá en Pere un cop de tot
al tot fill y l' hi tot mal,
puig exclamá ab tot molt alta
y mitj plorant: ¡Tot total!

UN EUROPEO.
TRENCA-CLOSCAS.
LU GALL FA REP.
Ab aquestas lletas formar lo nom de un poble de Catalunya.

S. MAJÓ.
TERS DE SÍLABAS.
.....
.....
.....

Vertical y horisontalment. 1.ª ratlla, nom d' home.—
2.ª, un fals profeta.—3.ª, herba aromática.

UN CATALANISTA.
GEROGLIFICH.
AB
K
si fa la
RR
OOOO
NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Miranius, Ll. Millá, Borsimba, Pepet Simpálich, P. M. S., Un colomista y Morolobocogof.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Pinta Monas, Cinfet, Pep de la Bruixola, Dos Progresistas, Un Filador, Jaume Cimberli, Pons Aloy, P. Nius, F. Nat y Cristiá.
Ciutadá Ll. Millá: Publicaréu las cantarelles.—Ciutadá Piramio: Id. algun trenca-closcas y un logogrifo numérich.—Sastre y Parroquia: Id. quadrat numérich y ters de sílabas.—J. M. F. de Petits: Id. logogrifo numérich y trenca-caps.—Dos liberals: Id. trenca-closcas.—Maria Boca-negra: Procuraréu tenirho present: l' altra poesia no veym medi d' arreglarla.—Ll. Pujol (Vilanova): En la seva poesia hi ha alguna estrofa ben versificada, pero té molts incorreccions y 'l sentit general es vago.—Sachetti: Insertaréu trenca-closcas y problema aritmélich.—Pepet del Carril: No té necessitat d' enviar cosas duplicadas, sobre tot si no venen corregidas: més val que aprofiti 'l sello per enviarne de novas.—Sir Byron: ¿Está content?—Pallaringa: Insertaréu conversa y geroqlifich.—Un matemálich: Id. tres geroqlifichs de vosté.—No i' estiris: Id. un rombo.—Noy Gran: Id. una conversa y alguna altra cosa.—Sarauhista Vell: Id. trenca-closcas.—Ordeu Ognimod: Id. quadrats numérichs.—La persona que 'ns ha escrit una carta anónima de S. Quirse de Tarrassa, si vol que 'n parlem, haurá de firmarla y respondre del seu contingut en cas necessari.

LOPEZ, Editor.—*Rambra del Mitj*, 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

—¡¡Por aquí no pasa Dios!!